

Zdeňka Šiborová

ilustrovala Petra Tatičková

Mínka a Týnka

příběhy z pšeničného pole

Mínka a Týnka

Příběhy z pšeničného pole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zdeňka Šiborová
Mínka a Týnka – Příběhy z pšeničného pole – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Mínka a Týnka

příběhy z pšeničného pole

Zdeňka Šiborová

ilustrovala Petra Tatíčková

FRAGMENT

1.

Myšky domácí

Ve staré stodole si spokojeně žila veliká myší rodina. V létě tam byl chládek a dostatek potravy. Ale jak se přiblížil podzim, venku se ochladilo a myškám se ve stodole přestalo líbit. Každou skulinkou foukalo. Nebylo kam se schovat a myškám byla zima. Při dešti dřevitou střešou dovnitř pršelo a všude bylo vlhko. Po jedné průtrži mračen bylo ve stodole tolik bláta, že se několik myšek rozhodlo, že si najde nový domov. Sotva přestalo pršet a vysvitlo sluníčko, rozběhly se do všech stran.

Myšák Karlík a myška Janinka spolu už odmalička kamarádili, a tak se vydali na cestu společně. Zatoulali se až k malé chaloupce, kde bydlela čiperná babička.

Schovávali se za velikou řepou, která vyrostla na záhoně, a celé odpoledne pozorovali, jak babička pracuje na zahrádce. Byl podzim a ona uklízela zeleninu. Právě odnášela do sklepa velikou bedýnku plnou krásné mrkve a myška Janinka se povzdechla: „Karlíku, vidíš tu mrkvičku? Ta musí být sladká jako med. Mě už z toho běhání a hledání nového domova bolí nohy, co kdybychom se nastěhovali k babičce? Mohli bychom si pochutnávat na mrkvičce celou zimu.“

Karlík jenom přikývl. Měl strach, aby jeho pisklavý hlásek nezaslechla babička.

Určitě by se snažila hladové myšky vyhnat od svého domečku pryč.

Sotva se babička vrátila na zahrádku, myšky na nic nečekaly, potichu vklouzly do sklepa

a schovaly se v rohu místnosti.

Babička tam celé léto rovnala dřevo, aby měla

v zimě čím topit. Myšky byly dobře schované, ale bály se, jestli v domku nebydlí pes, nebo dokonce kočka. To by se jim vůbec nelíbilo.

A tak potichu seděly a čekaly, jestli neuslyší mňoukání nebo štěkání. Slyšely ale jen kdákání slepic a kokrhání kohouta na dvorku.

Byla skoro tma, když babička zavřela dveře a odešla domů. Ve sklepě byl klid a teplíčko. Jen dvě malé, vystrašené myšky si spolu potichoučku šeptaly.

„Karlíku, já se tak bojím,“ svěřila se Janinka.

Myšák se na Janinku usmál. „Vzpomínáš si, jak nám tvoje maminka vyprávěla, že pes má svou boudu? Tu jsem u domečku nikde neviděl, ale kočka prý často bývá ve sklepě. Musíme si několik dnů dávat pozor,“ zašeptal myšák.

Janinka byla ráda, že se na cestu vydala právě s Karlíkem. Byl starší a rozumnější než ona, určitě jí dobře poradí, když něco nebude vědět. Obě myšky až do noci tiše seděly a poslouchaly, co se v domečku děje. Babička už dávno spala a všude byl klid. Karlík s Janinkou proto začali běhat a šmejdít po sklepe. Snažili se zjistit, jestli neucítí kočičí pach. Nikde nic neobjevili, ale stejně celou noc strachy nezamhouřili oko. Ani ráno kočku nikde neviděli, a tak si postavili hnízdo. Vybrali si ten nejtemnější kout, kde je babička nemohla spatřit.

Karlík s Janinkou tam nakonec strávili celou zimu. Byly to chytré myšky, proto ve dne spaly, aby je babička nezahlédla, a v noci se chodily najíst. Okusovaly ale jen zeleninu, která byla uskladněná až úplně vzadu, aby se neprozradily. A tak si babička celou zimu ani nevšimla, že se jí do domečku nastěhovaly myši.

Teprve na jaře, když dostala chuť na bramborovou polévku, hledala v písku poslední zeleninu a uviděla okousanou mrkvičku. Lekla se, že má ve sklepe nové nájemníky, ale vůbec ji nenapadlo, že to je celá myší rodinka. Karlík s Janinkou už totiž tou dobou měli plné hnízdo malých roztomilých myšek.

2.

Mínka a Týnka

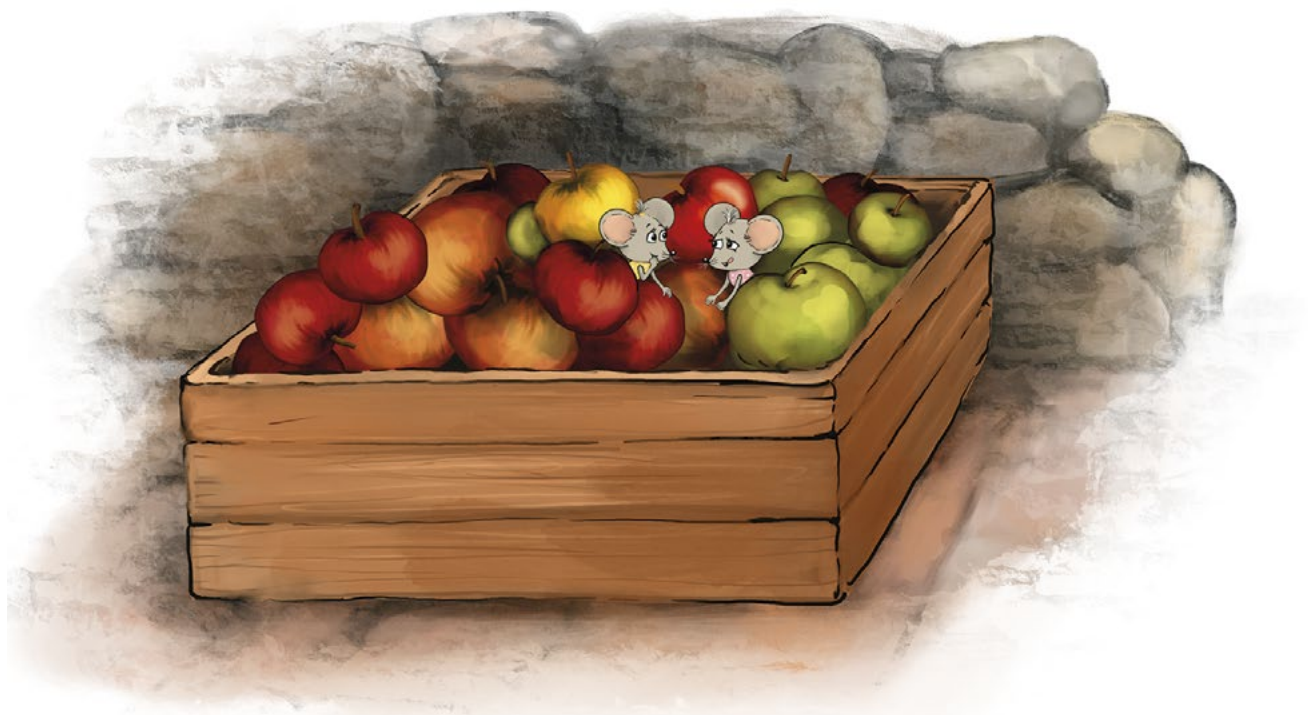
Mínka a Týnka byly první myšky, které se na jaře narodily u babičky v domečku. Každé ráno je probouzel svým kokrháním kohout. Myškám se ale z teplého hnízdečka vůbec nechtělo ven. Vždyť skoro celou noc nespaly, šmejdily po sklepe a hledaly, na čem by si pochutnaly.

V zimě nejraději okusovaly mrkvičku, ale tu si babička odnesla. Tak hledaly něco jiného k snědku. Našly jen brambory, kterých byl ještě plný sklep. Daly se jíst, ale mrkvička to nebyla.

Mínka byla odvážnější než Týnka. Běhala po celém sklepe a nakukovala do všech skulin. Vymetla všechny díry, až nahoře na polici zahlédla velkou bedýnku. Vylezla proto po zdi, aby se podívala, co v ní je. Objevila tam krásná červená jablíčka, o kterých nevěděla ani jejich maminka.

Honem zavolala na sestřičku: „Týnko, tady na polici je taková dobrota! Daleko chutnější než byla mrkvička. Nevím, co to je, ale něco tak dobrého jsem nikdy neochutnala. Honem poběž za mnou!“

„Já se bojím, Mínko! Po zdi nás rodiče nikdy běhat neučili. Mám strach, že spadnu na zem a poraním se.“

Týnka chvílku váhala, ale když ji Mínka s plnou pusou znovu lákala na tu pochutinu, tak se rozběhla a seděla na polici, ani nevěděla jak. Obě myšky si na jablíčku pochutnávaly celou noc, až měly bříška nacpaná k prasknutí. Potom pomaličku slezly na zem, spokojeně si lehly do hnízda a usnuly.

Zanedlouho je probudilo kohoutí kokrhání. Kohout se na dvoře zlobil na slepice, že snáší málo vajec. Proto hned ráno vyskočil na plot a kokrhal ze všech sil: „Kykyryký! Je vás pět, každá máte hnízdo sama pro sebe, tak se do něj rychle posaďte a snažte se pořádně snášet. Včera bylo vajíčko jenom v jednom hnízdečku a večer se babička zlobila, že nás nadarmo nebude živit!“ Kohout kokrhal tak hlasitě, že ho bylo slyšet až na návsi.

V takovém hluku se nedalo spát. Myšky se v hnízdečku otočily na druhou stranu a snažily se znovu usnout. Spaly jenom malinkatou chvíličku a znovu je probudilo slepičí kdákání a kohoutí kokrhání. Rozespalým myškám kohoutí hašteření tolik vadilo, že se rozhodly, že už u babičky nebudou ani chvíličku. Vydají se do světa, kde nejsou žádné slepice ani kohouti.

Nikomu nic neřekly, vyklouzly malinkou dírkou ze sklepa ven a vydaly se na výlet. Od té doby je ani máma, ani táta, ani sourozenci už nikdy neviděli.

3.

Jak to vypadá za humny

Mínka a Týnka celý svůj život neopustily babiččin sklep. Celý den tam bylo šero, celou noc tma. Sotva vyběhly ven, oslnilo je sluníčko. Všude kolem nich se zelenala tráva. Právě kvetly žluté pampelišky. Myšky byly tak překvapené, že zůstaly chvíli stát. Ale jenom do té doby, než zaslechly kohouta, který se už zase zlobil na slepice a hlasitě zakokrhal. Nestačily se ani domluvit, na kterou stranu se vydají. Obě se rozběhly přímo za čumáčkem.

Babiččina zahrada byla veliká a plná překvapení. Ve sklepě běhaly všechny myšky po tvrdé betonové podlaze, ale na zahradě měly pod nohama měkoučkou zelenou travičku. Myšky začaly v trávě běhat a honit se. Moc se jim venku líbilo. Ale za chvíli dostaly hlad a nevěděly, jak ho zaženou. Všude, kam dohlédly, byla jenom zelená tráva.

Týnka začala plakat, že se ztratily a už nikdy nenajdou cestu domů. Plakala, že umřou hlady a nikdo se to nedozví. Odvážnější Mínka se rozhlédla kolem sebe. Neviděla ani zeleninu, ani brambory, ani velikou řepu, dokonce nikde nezahlédla ani červená jablíčka, ale zaujal ji krásný kvítek pampelišky. Nejprve ochutnala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mínka a Týnka – Příběhy z pšeničného pole.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.